

κλίνῃ αὐτῆς ἐκινεῖτο, καὶ εὐθὺς ὑπόπτυσεν ὅτι ἤτο τις ὑποκάτω αὐτῆς.

Φαντασθῆτε, μικροί μου ἀναγνώσται, τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, κεκλεισμένης μετὰ ληστῶν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ δωμάτια μεγάλης οἰκίας περιεχοῦσης πολλὰ καὶ πλούσια σκεύη! Ἄν ἐφώναζε διὰ βοήθειαν, ἢ ζωὴ τις ἔτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον· ἂν ἔμενε σιωπηλῇ, πάλιν οἱ κλέπται, διὰ τὸ μὴ ἀνακαλυφθῶσι μετὰ τὴν πρᾶξιν, ἤθελον τὴν φονεῦσαι. Ἡ καρδίᾳ αὐτῆς ἔπαλλε σφοδρῶς καὶ ὄλον τὸ σῶμά της ἔτρεμεν· ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' ἀφιερῶσατα ἑαυτὴν εἰς τὸν Θεὸν διὰ σιωπηλῆς προσευχῆς, ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν μεγαλοφώνως, ὡς ἂν ἤτο μόνη. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν προστηχθήθη δεομένη ὑπὲρ τῆς μετανοίας καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ περιβοήτου ἐκείνου ληστοῦ, καὶ σβύσατα τὸ φῶς ἐπλαγίασεν εἰς τὴν κλίνην της.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ληστής ἐξέρχεται τοῦ κρυψώ- νος του καὶ πλησιάζας τὴν κλίνην, «Γυναί, — εἶπε, — ἦλθον ἐνταῦθα ἀπόψε μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ ληστεύσω τὴν οἰκίαν καὶ νὰ φονεύσω καὶ σέ. Εἰς τὸν κῆπον με περιμένωσι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου ὥπλισμένοι· ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐσύριξε καὶ παρευθεὶς ἡκούσθησαν ποδοκροτήματα πολλῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν.

Ἡ Ἐλισάβετ ἤρχισε πάλιν νὰ ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν τρέμουσα καὶ περιμένουσα τὸν θάνατον· ἀλλ' ὁ ληστής ἐσύριξε καὶ πάλιν, οἱ δὲ ὀπαδοὶ του ἀκούσαντες τὸ δεύτερον τοῦτο σύριγμα, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, καὶ ἐγένετο ἡσυχία ἄκρα.

«Ἀλλὰ,» — ἐξηκολούθησεν ὁ ληστής, — «αἱ πρὸς τὸν Θεὸν δεήσεις σου, γύναι, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μου, με ἔφερον εἰς συναίσθησιν. «Ναί!» ἐξηκολούθησε κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, «Ναί, αἱ χεῖρές μου φέρουσι στίγματα ἀθῶων αἱμάτων, ἐλῆστευσα, ἔκλεψα, ἐφόνευσα, ἐδασάνισα, εἰμὶ χαμένος! εἰμὶ χαμένος! Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῇ ἁμαρτωλίᾳ.»

Ὁ ὦμος οὗτος κακοῦργος καταβληθεὶς διὰ τῆς προσευχῆς τῆς ἀδυνατοῦ ταύτης γυναικὸς, μετεβλήθη ἀπὸ τίγριδος εἰς ἄκακον ἀρνίον, καὶ ἐγένετο ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ καλὸν τῶν ἑμῶν του.

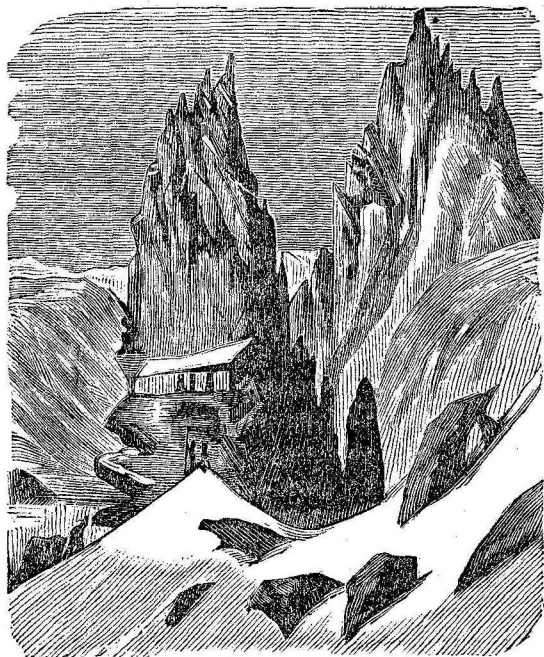
Ἄς μὴ λησμονῶμεν λοιπὸν ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ προσευχώμεθα διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μὴ ἀποκλινώμεν. (Λουκ. ις'. 1.)

ΦΥΤΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

Τρία χρώματα εἶναι τὰ μᾶλλον ἐξηπλωμένα εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν φυτῶν—τὸ χίτρινον, τὸ κόκκινον καὶ τὸ πράσινον. Ἡ χρωματιστικὴ ὕλη ἐκ-

θλίσεται ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ φυτοῦ. Ἀπὸ τὸν κορυμν καὶ τὰ φύλλα, ὡς εἰς τὸ καλούμενον Ἰνδικὸν ἢ λουλάκιον. Ἀπὸ τὰς ρίζας, ὡς εἰς τὸ ριζάρι καὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη, ὡς εἰς τὸν σάφρον. Ἀποκτῶνται δὲ τὰ διάφορα χρώματα εἰς διὰ τῆς ἐκθλίψεως, ἢ διὰ τῆς βράσεως,

Τὰ αὐτὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν εἰς τὰ φυτὰ, ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὰ ὀρυκτὰ καὶ μέταλλα, ἀλλὰ τότε ὀνομάζονται πρὸς διάκρισιν μεταλλικὰ χρώματα καὶ εἶναι ἀνεξίτηλα, ἤγουν δὲν ἐξαλείφονται.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΒΛΑΝΚ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται ἔχουσιν ἔμπροσθέν των πολλὰ ὥραιαν εἰκονογραφίαν ἐνὸς τῶν περιφημοτάτων ὄρεων τῆς γῆς, ἢ κορυφῇ τοῦ ὁποίου εἶναι σχεδὸν δεκαεὶ χιλιάδας ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης! Ὑψοῦται δὲ κατὰ τὴν νότιον ἔσχατιάν τῶν Ἀλπεων αἱ ὁποῖαι εἶναι σειρὰ ὄρεων χωριζόντων τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ ὀνομάζεται Μόντ Βλάνκ ἢ λευκὸν Ὅρος.

Ἡ κορυφὴ παρουσιάζει πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν Ἀλπεων εἰς μεγάλῃ ἐκτασιν· αἱ δὲ διάφοροι ἐξοχαὶ ὑψοῦνται ὡς πυραμίδες, σκεπασμέναι μετὰ διηνεκῇ χιόνι.

Κατὰ πρώτην φορὰν ἀνθρώπινος ποὺς ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ Ὀρους τὸ 1786. Δύο περιηγηταὶ ἄγγλοι ὁ Δόκτωρ Πάκκαρντ καὶ Ἰάκωβος Βάλνις μετὰ πολλὰς δυσκολίας καὶ κινδύνους κατάρ- θωσαν ν' ἀναβῶσιν ἐπ' αὐτῆς· μετὰ ταῦτα ἡ ἀνάβασις